

Sygn. akt IV CSK 360/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. T. i M. T.
przeciwko S. P. i I. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 654/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powódek kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 stycznia o 2015 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację powódek J. T. i M. T. od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 maja 2014 r.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódki, które zarzuciły zarówno naruszenie przepisów postępowania, mających - w ich ocenie - wpływ na wynik sprawy," jak również naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. realizowane być może przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntowało się zapatrywanie, że skarżący, powołując się na wymienioną przesłankę, powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto na znaczenie rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; nie publ.; z dnia

4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, nie publ., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2013 N II CSK 244/13, nie publ.).

Analiza wniosku skarżących o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana w nim przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Żadne z przedstawionych zagadnień nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego dotychczas nierozwiązanego w orzecznictwie. Z motywów wniosku wynika, że skarżące krytycznie oceniają ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonana przez sądy obu instancji, jednak podniesione argumenty nie dają podstaw do przyjęcia, że źródło ich wątpliwości ma przede wszystkim naturę prawną.

Rozważania i pytania stawiane przez skarżącego koncentrują głównie się na problemie doktrynalnym, czy art. 435 k.c. zawiera domniemanie prawne normalności związku przyczynowego, czy też domniemania takiego przepis ten nie konstruuje. Zagadnienie to nie jest jednak istotne w realiach niniejszej sprawy, skoro Sąd drugiej instancji uznał za ustalone, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, zerwanie bezpośredniego i adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem sprawczym wypadkiem a zgonem J. T.

Skarżące nie wykazały także, że ich skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta rozumiana jest jako ewidentna i kwalifikowana zasadność wniesionej skargi, możliwa do stwierdzenia bez potrzeby prowadzenia złożonych rozważań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.). Niezależnie od tego wypada zauważyć, że powołując się na tę przesłankę, przy jednoczesnym wskazaniu na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżące popadły w logiczną sprzeczność.

Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art. 398⁹ k.p.c. (por. m.in. postanowienie

Sądu Najwyższego: z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08 i z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07- nie publ.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej § 1 i 2 k.p.c.; orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., miał na uwadze sytuację osobistą i majątkową powódek spowodowaną zgonem J. T.